

[Krag.]

Talen er om en Nedbringelse af Ejendomsbeskatningen, en Udtalelse, som ogsaa fremførtes i 1927—28, da vi beskæftigede os med Amtsskatterne, nemlig den Paastand, at hvis der i det hele taget pilles ved Ejendomsskatteprioriteten, er det ganske forfærdeligt, saa betyder det, at Ejendomspriserne vil stige.

Man maa faa det Indtryk, at det ærede Parti har den Opfattelse, at hver Gang Staten indskyder en ny Skatteprioritet foran alle andre i fast Ejendom, hver Gang Staten yderligere løfter Realkreditprioriteterne højere op fra det Grundlag, hvorpaa de skulde hvile, har man derved forhindret, at Kapitalen kan tilrive sig en Stigning af Ejendomsværdien.

Men det ærede Medlem ved jo særdeles vel og har heller ikke søgt at benægte det, at af de Kaar, der ligger prismæssigt og afsætningsmæssigt for det danske Landbrug, ikke blot for Tiden, men som de vil komme til at ligge ud i en fjern Fremtid, vil der ikke vokse Højkonjunkturer; ja, jeg kan gerne sige, at i den kommende Slægts Tid vil det blive som efter Krigene i Begyndelsen af forrige Aarhundrede, der vil blive trange Tider gennem et Par Slægtled. Og det ærede Medlem vil ikke paa nogen Maade kunne benægte, at al Sandsynlighed taler for, at Ejendomspriskurven vil vise en dalende Hovedlinie, saaledes at den Frygt, det ærede Medlem i den Forbindelse har givet Udtryk for, hvad Virkningen af denne Lovgivning angaar, i Virkeligheden desværre intetsteds hører hjemme.

Saa kom det ærede Medlem ind paa vor tidligere Stilling, og den højtærede Minister var ogsaa inde paa at lade disse i Eftermiddags af et æret Medlem af dette høje Ting indfangede Svaler fra 1926 flagre ud til Forlystelse for Tinget. Det var en meget morsom Episode, som jeg naturligvis ikke har det mindste imod at blive mindet om; kun gør det mig ondt at maatte sige til den højtærede Minister, medens han staar og glæder sig over disse Fugles graciøse Flugt, som han har sluppet ud af Buret. (*Indenrigsministeren* [Dahlggaard]: Glideflugt). Ja, Glideflugt — det gør mig ondt at maatte sige til den højtærede Minister, at den Udtalelse, jeg der fremsatte, ikke havde det allerfjerneste at gøre med Ejendomsskatternes absolutte Størrelse, men udelukkende angik de Principper, hvorefter Ejendomsskat skal paalignes.

Og hvad disse Principper angaar, kan jeg forsikre det ærede Medlem Hr. Jens Jensen — og for øvrigt ogsaa den højtærede

Minister — om, at jeg i Dag staar ganske nøjagtigt, hvor jeg stod i 1926. Men Tidernes Udvikling, Ejendomsskatternes Højde, deres kolossale Misforhold til Ejendomsafkastningen, et Misforhold, som jeg, som sagt, forudser vil strække sig ud over en lang Fremtid, gør mig det ganske klart, at paa Ejendomsbeskatningens Omraade — ikke med Hensyn til det principielle, men med Hensyn til Udnyttelsen af Ejendomsbeskatningen til Tilfredsstillelse af stigende Skattebehov — er der gennem Aarene gjort en Kapitalfejl. Det er den, mit Parti og jeg har ønsket at rette gennem de fremsatte Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Jens Jensen siger, at omkring i Sogneraadene vilde man modtage Gennemførelsen af disse Forslag med Forfærdelse. Jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at denne Forfærdelses Indtræden skal han ikke gøre nogen Indsats for at hindre; thi en saadan Forfærdelse tror jeg kun vil findes blandt de faa Meningsfæller — de ganske faa —, som det ærede Medlem har omkring i Sogneraadene. Kun de vil maaske give Udtryk for Forfærdelse, men utvivlsomt, hvis man kunde se deres Indre, være fyldt af Tilfredshed med, at den Uretfærdighed, som man er naaet op paa ved Ejendomsbeskatningen, nu er fjernet.

At vi fra Venstres Side i Tiden 1926—29 førte en Politik i modsat Retning, hvorved vi befriede Staten for Udgifter, som vi lagde over paa Kommunerne — ja, det er en Paastand, vi har hørt saa mangfoldige Gange. Vi friede Staten for Udgifter til op imod et halvt Hundrede Millioner Kroner om Aaret, og hvis denne Nedsættelse ikke var indtraadt, vilde den socialdemokratiske Finansminister for længst være bragt i den prekære Situation, hvori han i Øjeblikket staar. Men vi har samtidig, hvad jeg i mit første Indlæg udførligt redegjorde for, reduceret Kommunernes Skattebyrde med gennemsnitlig 10 Mill. Kr. om Aaret som Virkning af den Lovgivning, vi i disse Aar gennemførte, baade hvad Udgiftsnedsættelse og Tilførelse af nye Indtægter angaar, saa jeg maa sige til det ærede Medlem, at denne Paastand, som med klare Tal kan modbevises — og er blevet modbevist mange Gange —, jo ikke bliver mere sand, fordi den gentages.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Minister. Jeg vil gerne begynde med at anerkende den Forvandling, som den højtærede Minister er undergaaet paa Vejen fra Landstinget og herover i det høje Folketing. Det kan jeg kun være særdeles til-